

Zefanja 3:13

“De overgeblevenen van Israel zullen geen onrecht doen, noch leugen spreken en in hun mond zal geen bedrieglijke tong gevonden worden; Maar zij zullen weiden en neerliggen en niemand zal hen verschrikken.”

Gemeente,

Twee mensen kunnen hetzelfde zeggen, hetzelfde doen, terwijl het toch niet hetzelfde is. Eerst in het gewone leven. Twee mensen helpen een oude rijke vrouw die hulpbehoevend is. Ze doen boodschappen voor haar, gaan met haar wandelen in de rolstoel, maken haar huisje schoon. Ze doen hetzelfde. Maar de één denkt: och, dat arme vrouwtje, wat gun ik haar wat levensgeluk in de ouderdom, wat zou het mooi zijn als ze eens naar de HEERE gaat vragen. De ander denkt: dit vrouwtje gaat straks sterven, en als ik haar nu help, neemt ze mij misschien wel op in haar testament, hoe meer ik nu voor haar doe, hoe groter die kans is. Twee mensen doen hetzelfde, maar het is niet hetzelfde. Ze zeggen allebei: ik help die oude mevrouw, maar het is niet hetzelfde.

Dat geldt ook in het godsdienstige leven. Twee mensen kunnen allebei zeggen: ik geloof in God. De één zegt het in waarheid, de ander zegt het als leugen. Twee mensen kunnen allebei zingen: God heb ik lief. De één kan het met zijn hart zingen, de ander houdt zijn hart verre van God. Twee mensen kunnen allebei veel taken in de gemeente verrichten. De één uit liefde voor Gods rijk, de ander om zelf gezien te worden en voornaam te zijn. Twee mensen kunnen allebei nauwgezet leven. De één uit liefde tot God, Die zo goed is, de ander om vroom en degelijk over te komen. Twee mensen kunnen allebei ten avondmaal gaan, de één arm en ellendig vertrouwen op de HEERE, de ander omdat hij vindt dat het zo hoort en rijk en verrijkt is in zichzelf. In Zefanja's dagen ging heel het volk zo ongeveer nog wel naar de tempel en zong lofzangen en bracht offers. Maar de één diende de HEERE alleen en van harte, de ander hield afgoden aan de hand. Bij de één is het waarheid en oprechtheid, bij de ander is het leugen en onrecht wat hij doet. Hij doet het wel, maar niet waarachtig. Dat houdt ook in dat de één zal worden aangenomen, de ander zal worden afgewezen. En in Openbaringen 21:27 staat over het nieuwe Jeruzalem geschreven: en daar zal niet in komen iets dat ontreinigt en gruwelijkheid doet of leugen spreekt. Alleen wie in waarheid en oprechtheid God belijdt en God dient die zal zalig worden. En wie het voor het oog en voor de vorm zegt en doet: belijden, zingen, ten avondmaal gaan, maar niet van harte, bij die is het leugen en onrecht, en

die zal afgewezen worden.

Het gaat erom dat ons belijden en dienen en avondmaal gaan geen onrecht en leugen is, maar waarachtigheid en waarheid. Dat hart en mond en hand in het verlengde van elkaar liggen. Dat het belijden en dienen van God geen onrecht, geen leugen, geen bedrieglijkheid is. En bij wie is dat zo? Bij wie zal dat zo zijn?

Onze tekst zegt: dat zal zo zijn bij de overgeblevenen. Weet u nog? Dat zijn de armen en ellendigen die op de Naam des HEEREN betrouwen. De klimopplanten die zonder Hem niets kunnen doen. Daar ging het om in de zelfbeproeving en voorbereiding. De jutezak is uitgeschud van alle eigenverwachting en eigendunk. En er bleef een mens over: onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Die vlucht naar de Naam des HEEREN. Die Naam, Die zegt: "Ik zal...." Bracht de voorbereiding ons daar? Kwamen we zo terecht bij Hem? Een overgeblevene. Zij zijn het in waarheid. Onbedrieglijk en waarachtig.

Allen bij elkaar zijn zij de overgeblevenen. Het overblijfsel, de rest. Denk dan aan een oud kasteel waar brand geweest is. Dan zie je wel eens dat er nog een hoekstuk of één toren is overeind gebleven die niet in vlammen is opgegaan. Het overblijfsel, de rest. Of persoonlijker: als er een ongeluk gebeurt waarbij slachtoffers te betreuren zijn. Maar een enkel inzittende heeft het overleefd, is overgebleven. Als je dat ooit meemaakte, na een ongeluk, na de oorlog, na de watersnoodramp van 1953: vele anderen kwamen om, van dorp en familie, maar ik, ik mag er nog zijn, overgebleven, ontkomen. Waarom ik? Waar heb ik dat aan te danken? Dat ik ben overgebleven?

De overgeblevenen. Anderen zijn omgekomen in hun ongerechtigheid. Gebleven in de stad verderf, belegerd door satan. Maar wij, wij zijn ontkomen, het overblijfsel, de rest. Wonder boven wonder als een brandhout uit het vuur gerukt. Door vergeving. Door de Heilige Geest Die leidde. Door de Vader, Die trok en verloor van eeuwigheid. Zij zijn welkom aan de tafel van het heilig avondmaal. Zij delen in het heil. Dat is altijd met verwondering gepaard. Heere, waarom ik wel en een ander niet? Waarom naar mij omgezien en anderen niet?

Bent u zo'n overgeblevene? Voor wie het een wonder is? Waarom anderen wel verloren gegaan en ik niet? Waarom anderen in zonden en verderf gelaten en ik niet, o HEERE? Dan is er waarheid en waarachtigheid in ons belijden en dienen en avondmaal gaan. Dan verzegeld de Heere aan Zijn tafel Zijn belofte.

Maar zij zullen weiden en nederliggen en niemand zal hen verschrikken. Dat is het bekende beeld van de kudde. Die door de

Herder geleid word naar grazige weiden om te weiden, neer te liggen en niet verschrikt te worden. Om te weiden. Dat is om te eten en te drinken, maar ook om te genieten. Want eten doe je niet alleen om in leven te blijven, ook omdat het lekker is, omdat je ervan geniet. Weiden: de schapen lopen door het gras, lopen naar het water en genieten van al die goede gaven. En nederliggen: ze kunnen en mogen rusten. Tot rust komen na een heel eind lopen door de woestijn. En niemand zal hen verschrikken. Er is geen gevaar. De herder heeft een veilig gebied uitgezocht en als er een roofdier komt dan zal de herder optreden. Dan denken we aan de kudde van Gods overgeblevenen. Die zal eens weiden. Genieten van het aanschouwen van God en van Christus. Vol van God Die de Bron van heil is. Eeuwig genieten van Goddelijke liefde en Goddelijke trouw en Goddelijke vreugde. En rusten: na de strijd, na de pelgrimstocht door de woestijn, rusten. Eeuwig mogen blijven voor Gods troon. En niemand zal hen verschrikken. De duivel komt er niet meer, kan er niet bijkomen. Niet met verzoeken, niet met aanvechtingen, niet met ziekte, kruis of dood. Al die steken en prikken waarmee hij hier beangstigen kan en kan laten schrikken: voor eeuwig weg. Dat is Gods deel voor de overgeblevenen. Eens ten volle.

Maar het Heilig Avondmaal geeft aan: dat is er ook nu al, hier en nu, onderweg. Daalt al iets van die volkomenheid neer. Midden in de woestijn nog, maar toch: weideplaatsen. Waar je mag genieten van God en Zijn heil, mag rusten in Hem en niet verder hoeft, waar je veilig bent en waar satan niet bij kan komen. Ongestoord met Hem zijn.

Voel je, ervaar je dat dan aan de tafel zelf? Dat kan, maar dat hoeft niet altijd. Misschien een eerste keer juist wel, of juist niet. Maar in het Heilig Avondmaal laat de Heere vooral zien: Ik doe het, Ik geef het. Ik al het geven. Weiden, nederliggen in rust en veilig, zonder schrik, zijn. Daar mag je me elke dag om vragen. Dat mag je van Mij verwachten. Want Ik verzegel het je. Vraag erom, pleit erop. HEERE, U belooft weiden, rusten en veiligheid, schenk het me ook. En dat kan dan zijn in je gebed, dat kan zijn onder het Woord, dat kan zijn ook of juist aan Zijn tafel. Dat kan en zal er zijn in de oases die Ik geef op je pelgrimspad.

De fijnste avondmaalsgang is die avondmaalsgang waarbij je het ter plekke ervaren mag: weiden, genieten, rusten, veilig, onverschrikt. Heerlijk, dank er de HEERE voor. Maar de gezegendste avondmaalsgang is die avondmaalsgang waarna je het vurigste en langste gaat bidden: HEERE, schenk het me, HEERE geef het me, want U hebt het beloofd en verzegeld. Dat U hier en nu al iets laat neerdalen

van die volheid daarboven.

En dan mag je de lijn ook andersom trekken. Vanuit alles wat de HEERE hier en nu geeft aan weiden, neerliggen en onverschrikt zijn loopt een lijn naar die volheid toe. Het Heilig Avondmaal laat het zien en verzegeld het: eens, eens zal het volkomen en eeuwig zijn. Volkomen en eeuwig genieten, rusten en veilig zijn. Alle strijd en schrik te boven en ontheven. Ik beloof het u, Ik garandeer het u, zegt en toont de HEERE.

En de overgeblevenen zullen zeggen, belijden: o HEERE, waarom ik hoe is het mogelijk, anderen omgekomen, en ik ontkomen, anderen ten onder gegaan en ik overgebleven, overgelaten door U door U alleen om 't eeuwig welbehagen.

Amen